

Jezus dreef een demon uit die de mens met stomheid slaat.

Lukas 11, 14-36

Dat de mens kan spreken brengt hem in een bijzondere verhouding tot alles om hem heen. Hij kan immers zeggen: 'Ik heb je lief'. Hij kan zeggen: 'Ja, ik wil' en zo zijn liefde voor een ander mens bezegelen.

Taal verbindt, taal bevrijdt, taal verzoent. Het woord staat de mens toe het diepst van zijn wezen kenbaar te maken en Mens te zijn. Een demon die de mens met stomheid slaat werkt als een anti – Logos en gaat in tegen een oerbeeld.

In wezen echter is de natuur en de aarde als geheel voor ons stom geworden. Om het met woorden van Guido Gezelle te zeggen spreekt de blomme ons vaak in het geheel geen tale meer. Wij beleven in de ons omringende natuur nog nauwelijks de Logos als het Scheppende Woord. Maar is die betovering niet ook diep in onszelf doorgedrongen?

Voor de goddelijke wereld is het een vorm van leed dat de aarde en de natuur stom geworden en gestold is. Juist om die verstomde schepping te verlossen is Christus naar de aarde gekomen. Maar op het moment dat hij als mens deze natuur binnengaat en de krachten van de verstomming in de natuur en in de mensenwereld zelf ontmoet begint zijn werkelijke lijden.

Het wordt voor Christus eigen ervaring en dat klinkt door in het epistel in de mensenwijdingsdienst in de lijdenstijd. 'O Mens'. Het is een ernstig klaagwoord dat in alle directheid ten diepste onze toestand als mensheid beschrijft: leegte en vervreemding in de ban van de verstomming.

De lijdenstijd met het zwart aan het altaar en de ernstige en tegelijk liefdevolle woorden van Christus die in de epistels klinken willen echter iets tot bewustzijn brengen ten einde de betovering van de stomheid te kunnen doorbreken.

Wanneer wij leren dit even liefdevol onder ogen te zien en te erkennen zoals Christus dat doet dan begint zijn kracht al in ons te werken. Wanneer wij in momenten van verstillig een open verhouding zoeken en vinden tot alles waaraan wij in deze stom geworden wereld lijden dan zullen wij ontdekken dat diep in ons op een intieme manier iets begint te klinken en te spreken. Daar begint de eigen weg naar Pasen.

Ignaz Stegeman

Mij spreekt de blomme een tale,
Mij is het kruid beleefd,
Mij groet het altemale,
Dat God geschapen heeft.

Guide Gezelle

Het brood alleen kan ons niet voeden.
Wat ons in het brood geneest
is het eeuwige woord van God.
Is leven en is geest.

tafelspreuk

Ignaz Stegeman